

момиче, с гъсти вежди над челото, с алени капризни устни и дяволити очи. Движенията на това момиче, особено под погледа на Ванката бяха меки, някак котешки. Причакваше Ванката на стълбите в университета; щом го видеше, тя се пристъскаше о пармаклъка на стълбата и извиваше ту на една ту на друга страна своето гъвкаво, младо тяло. От тия извивания — кръвта на Ванката кипваше, той цел се изчервяваше и бързаше към своето „либе“, както той наричаше Еленка, боейки се да не го забележат и да не компрометира „храма на науката“, както той казваше на Еленка; не се спираше за дълго време да говори с нея — задоволяваше се да мине и незабелезано в сред навалищата слизащи и качващи се студентки и студента да ѝ стисне ръката. Имаше за него особена сладост в туй скришно трептяще допиране на ръцете. И Еленка повидимому мислеше като него и макар те да имаха простор да се срещат вжн от университета, тя не изпускаше случая да се спре на стълбата и да го чака.

Но това бе преди . . . След като се разрази бурята над Ванковия баща, Ванката вече не виждаше Еленка да го чака на стълбите. А и другаде тя явно почна да го избягва. Дори се изчерви вежднаж, кога Ванката я срещна, вжрвейки с няколко свой другарки и прие поздрава му.

„Това ся те-нашите жени, нашите момичета: имат те, до като си ти виден и сам си доволен. Сполети ли те нещастие, пропаднеш ли, тжкмо когато ти трябва душа да споделяш с нея горчевината — изпарят се отпреде ти „яко дим“ . . . Сигур тя е чула дума, дори е чела и за „кражбите“ на баща ми . . . продължаваше да мисли Ванката — какво съм аз сега пред нея? Преди син на големец, днес — на един изхвжрлен от служба при това и „крадец“: тя сигур е повервла, затуй се и изчерви . . .

Ванката усети, как лицето му пламна от тая мисъл. Злоба, дива злоба кипна в гжрдите му и към Еленка и към тия, които беха нацапали баща му.

Тя пак ще бжде моя! ще бжде в краката ми — си помисли с озлобление Ванката — само да се мине тая буря; да се дигна пак — ще бжде моя! Зная ги аз момчетата! — но тия тия що пржскат, клеветите на баща ми! . . . Ах, тех сега да ги хвана аз за гушата . . .

И изведнаж, некак ненадейно против волята му, хрумна му мисълта:

Ами, ако това не е клевета? Ако в туй; що се писа, има истина и той, Ванката, наистина не е нищо друго освен син на крадец?

Ванката дори се спре при тая мисъл и усети как студен пот изби челото му.